

Impromptu pentru tine

Am aruncat în neant
toate semnele de punctuație,
toate cuvintele nespuse din spațiile albite.
Lumina are distanțe sau e necuprinsă?
*Imaginația ta, iubito, este ca un pârau limpede
ce vrea să treacă și prin pietre,
una din pietre sunt eu, cântecul ești tu!*

Dincolo de vânt nu este niciun vânt,
dincolo de cântec nu este niciun cântec,
dincolo de vis nu este niciun vis,
dincolo de spațiu nu este niciun spațiu,
spațiul, chiar dacă de necucerit,
uneori e vântul, uneori e cântecul,
uneori e visul în care pășim nedumeriți.

Simți cum punctele
îngreunează spațiile dintre noi?
Cândva, un punct înnegrit
te-ndurera atât de mult,
mărește, acum, la infinit punctul acela
și vei vedea ce înseamnă,
- un punct abisal -
un punct legat de un altul, construit în spirala
când ascendentă, când descendentă.

Nu cred în punctul tău implantat
la hotarul tăcerii, chiar dacă nu dispăre,
nu cred în acel punct fără întoarcere,
după fiecare punct urmează noi și noi întinderi.
Nu cred în natura moartă a tabloului privit împreună,
nu cred în norii întunecați purtați de furtuni trecătoare,
nu cred în penitența impusă,
aurorele nu obolesc în puncte de suspensie,
ascund gânduri și preced dialoguri.

*Vreau să mă opun
șuvoiului răcoros și puternic,
am mereu un vis în care*

cuvintele tale se contopesc cu el.
Dincolo de fulgerele ploii ai revenit,
îți amintești cum mi-ai prins mâna în ploaie?
Zâmbetele nu se pierd stinse în noapte,
visele sparte suspină
agățate, încă, de firele de păianjen
din oaza deșertului de nisip al patului tău.

*O oră ți-ar fi inversat polii definitiv,
nu te-ai mai fi întors pe același drum,
deschide ușa cu piciorul
și caută acolo cheia strigătului tău,
aștept tulburarea apelor
spre vindecarea inimii mele!*
Dansează cu viața, iubitul!
Cred în câmpia infinită din noi,
în fiecare petală depusă fundației construite
și-n zborul nemărginit spre aștri.

Am nevoie de clipele care vin
și trec prin noi din clepsidra veșniciei,
de muzica ce lasă să curgă timpul
în inimile noastre, ca un foc ascuns
în exilul unui destin, răscolind tot universul,
de pierderea mâinilor noastre
ce-alunecă liber în briză și culoare,
de fascicolul sărutului
ce trece prin lumina stelelor,
de interludiul parcurs
de ceața ce-adună praful nopții,
lăsând, în urmă,
o dâră a tăcerii și melancoliei.

*Dacă tu ești cerul atunci
mâna mea e întinsă spre lumina din tine!*
Când Totul se oglindește într-un punct,
acel punct se revarsă în Totul,
de tine, de mine, de noi, am nevoie...